

Հովհաննես Թումանյան

Սիրելի Ջիվան, ընկերդ իմ հոգու...

Սիրելի Ջիվան, ընկերդ իմ հոգու,
Մարդկային սիրտը հասկանում ես դու,
Եվ քո ձայները երգիդ հարազատ,
Լի են հուզմունքով անկեղծ և ազատ.

Երբ հայրենիքն է քո երգում խոսում,
Կամ նրա վիատ որդին արտասվում,
Չարթնում է իմ մեջ խոր վիրավորված
Հպարտությունը իմ հզոր նախնյաց...
Բայց, ասա, ինչո՞ւ դու սեր երգելիս

Ինձ վերա տանջող թախիծ է գալիս:

1892